

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że środki celowe zaproponowane przez Komisję nie podlegają jego kontroli, gdyż stanowią one jedynie propozycje, a dopiero ich przyjęcie przez władze niderlandzkie nadaje im charakter wiążący.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie T-203/
10 RENV Stichting Woonpunt i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2015 r. przez
Stichting Woonpunt**

(Sprawa C-415/15 P)

(2015/C 337/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonpunt, Stichting Havensteder, dawniej Stichting Com.wonen, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl (przedstawiciele: adwokat P. Glazener i prof. L. Hancher)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości lub w części postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie T-203/10 RENV odpowiednio do podniesionych zarzutów odwoławczych;
- Skierowanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem Trybunału;
- Obciążenie Komisji kosztami powstałymi w wyniku niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że skarga skierowana jest w rzeczywistości na pismo na podstawie art. 17 i że kontrola sądowa nie może tego obejmować. Swoim orzeczeniem Sąd pomija, że zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE skutki prawne postanowienia muszą być uzasadnione tym, że wcześniejsza sytuacja była niezgodna z traktatem. Sąd dokonuje błędnej wykładni wyroku TF1, wywodząc z niego, że sprawowana przezeń kontrola zaskarżonego postanowienia musi się ograniczać do kwestii tego, czy Komisja właściwie oceniła zgodność istniejącego systemu pomocy zmienionego odpowiednio do zobowiązań podjętych przez Niderlandy.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że środki celowe zaproponowane przez Komisję nie podlegają jego kontroli, gdyż stanowią one jedynie propozycje, a dopiero ich przyjęcie przez władze niderlandzkie nadaje im charakter wiążący.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 19 maja 2015 r. w sprawie T-397/12,
Diputación Foral de Bizkaia/Komisja, wniesione w dniu 3 sierpnia 2015 r. przez Diputación Foral de
Bizkaia**

(Sprawa C-426/15 P)

(2015/C 337/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Diputación Foral de Bizkaia (przedstawiciel: I. Sáenz-Cortabarría Fernández, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;

- uwzględnienie skargi złożonej w pierwszej instancji;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa przy wykładni i zastosowaniu art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze TFUE (obowiązek uprzedniego zgłoszenia), a w szczególności wymienionego w tym postanowieniu pojęcia „przyznawać” w związku z pojęciem „przyznawać” w ramach art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Sąd potwierdza oświadczenie Komisji (art. 2 zaskarżonej decyzji) ⁽¹⁾, zgodnie z którym przewidziana w umowach zgłoszona pomoc jest bezprawna, ponieważ została przyznana w dniu 15 grudnia 2006 r. z naruszeniem obowiązku uprzedniego zgłoszenia. Naruszenie prawa ze względu na niezastosowanie zasady prawa Unii dotyczącej pomocy państwa, zgodnie z którą to zasadą wszelkiej oceny w celu ustalenia momentu, w którym pomoc państwa uznaje się za „przyznaną” należy dokonać w świetle prawa krajowego mającego zastosowanie w rozpatrywanym przypadku. Naruszenie prawa poprzez niewłaściwe zastosowanie ustanowionego w art. 1 lit. f) rozporządzenia nr 659/1999 ⁽²⁾ pojęcia „pomocy przyznanej bezprawnie”. Naruszenie zasady legalności.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa przez Sąd poprzez potwierdzenie przez Sąd istnienia „pomocy przyznanej bezprawnie” w umowie o gruntach na podstawie ustalenia terminu 12 miesięcy. Naruszenie prawa poprzez niezastosowanie przez Sąd zasady prawa Unii dotyczącej pomocy państwa, zgodnie z którą to zasadą wszelkiej oceny w celu ustalenia momentu, w którym pomoc państwa uznaje się za „przyznaną” należy dokonać w świetle prawa krajowego mającego zastosowanie w rozpatrywanym przypadku.